

EN GAMMAL SPOKSAGEN.

Af Gösta Geijer.

Vinterkvällens stilla ro bredde sin lytta tystnad öfver nejden. Månhuset göt sitt hvita flöde öfver det gamla slottet och den resliga parken, gnistrande i skriftade glans och i skärren å de snöhöjda fälten rundt omkring, omsluten af den allvarstunga skogen, öfver hvars mörka rand stjärnorna flammade men denna tindrande glöd, som plägar beteckna den bitande köld, hvilken knäpper i knutarne och knastrar i snön under vandrarens fötter.

Men i öster höjde sig efter natt allt större och vidare ett nattsvart moln, som släkte den ena efter den andra af himlens stjärnor och bådade stundande oväder med snö och dånande storm.

I sin trygghet ro i parkens hägnade skydd låg dock slottet, och det lyste från alla dess glimmande fönster af glimmande ljus, ty det var fast därinne med dans och musik, skummande vin och yrande fröjd, oberörd af allt utom stundens sorgslöst egande lifslust.

Här tänkte ingen på vinterköld och de hotande elementen därute i denna bonade värld af värme och ljus med brytande strålgång i trymmer och prismor, guld och glitter från blänkande uniformer, bländhvita skjortbröst och gnistrande juveler på finhyllt barn, som långtände häfdes, då blickens lif röjde hjärtats glöd och hoppfullt genvsar på dess hemligaste frågor.

Och brännpunkten i allt detta strålande ljus var hon, husets dotter, den feterade och bedärande världsdamen, som blacerad och bortskämd, tog kavaljerernas åfärdande hyllning som en sannskyldig och rättmätig gård.

Men af alla dessa beundrare, som gjorde henne sin enträgnaste kur, var det endast en hon ägnade sin uppmärksamhet, och detta på ett så utmärkt och uppmuntrande sätt att det var tydligt nog, att den unge, vackre, lättsinnige och vidlyftige husaröjtnanten och anborne greven, alla damernas förklarade gunstling, vunnit hela hennes odelade ynnest.

Och han å sin sida gaf lika uppenbart sin glödnande beundran för henne tillkänna, utan tanke på den svidande smärta han därmed vållade en annan, som bar den ring han en gång tryckt på hennes finger under de heligaste löften och försäkringar om en evig och oförändlig kärlek.

Ett blidt och stilla väsen bar hon dock sin sorg med en underdignig resignation, om och världsvanans rutin gång efter annan svek hennes bemödanden att kaschera sitt inre under konvensansens sterila mask.

Så kom stunden för uppbrott till sist.

Stormen, som under aftonens lopp allt starkare och intensiverade interfererat dansen och sorlet, hade nu kulminerat i en våldsamhet, som omöjliggjorde gästernas åfärd.

Husets gästfrö fru hade därför med förtänksam omsorg låtit iordningställa slottets gästtrum och inbjudit sina gäster att stanna kvar öfver natten.

Då greven bjöd värdinnan god natt, sade hon med ett förbintligt leende:

— Ni får ej misstycka, herr greve, att vi af hänsyn till de äldre och med deras förtäresrätt måst förvisa er till det gamla tornrummet. Det ligger ju långt bort och isolerat från de andra, men... hon dröjde innan hon fortsatte med en ton, som skulle vara skämtsam, men hvilken dock fick en ofrivillig nyans af skeptiskt allvar... ni är väl höjd öfver fördomar och skrock?

— Aha, jag förstår! Hört talas os de där gamla spökhistorierna, men har ej haft äran lära känna några spöken. Skall bli högst intressant få göra deras bekantskap, skrättade greven med oförfädd och uppsluppen skämtlust.

— Nå, nå, herr greve, varna de värdinnan. Man skall ej allt för lättinnigt utmana lifvets förborgade och hemliga makter. Mången med kallare besinnning och starkare nervar än ni ha kommit till korta när det gått...

— Ha, ha, ha, fortfor greven med ohäjdad munterhet, och långt uti vestibulen hördes ännu hans gäckande skratt, då han aflägsnade sig med den gamle betjänten, som skulle föra honom till hans rum.

Men tyst vid hans sida och synbart förstämnd gick betjänten och då han fullföljt sitt ciceronskap och skulle gå, beledsagade han sin ceremoniosa bugning med en min af hemligt förstånd, som dock gick greven obemärkt förbi.

Den öfverblick greven tog af sin miljö väckte ej ett oblandadt tilltalande intryck.

Visserligen var här allt väl och omtänksamt ordnad med hänsyn till trefnad och bekvämlighet, men den modernisering rummet undergått hade ej förmått förtaga dess dystra karaktär å la klostercell, som gaf en bekämlande känsla af instängdhet, en tryckande förmälselse som om det ännu fylldes af andars skuggor från en länge sedan förgången tid.

Att länge hänge sig åt dylika meditationer hörde emellertid ej till en man med grevens kynne och läggning, och de förlagades äfven omedelbart för stundens små materiella omsorger och glädjande betraktelser.

Han tog ett glas vatten för att svalka det af den myckna hampagnen hetsande blodet och gjorde, under det han klädde af sig, ett öferslag af dagens väsende händelser, som resulterade i den djuptänkta konklusionen, att — dagen varit glad.

På den kröp han till kojs för att sova.

Men den sömnen blef det klenst beställt. Hur han än vred och vände sig ville ej sömnens gud omfinna sig och strö sin lugnande vallmo öfver hans trötta sinnen. Han kände sig alldeles pin vaken, och hvad värre var han irriterades enst av en nagande tanke, som icke lät sig afvisas utan ständigt kom åter och frammanade bilden af ett täckt och älskligt flichansikte, som, då han tagit godnatt där nere, mött hans blick med ett par klara och oskuldsfulla ögon i ett rörande uttryck af mildt förebåelse och smärtfull sorg.

Plötsligen kommo hans blickar att hafas på en liten mörk fläck å den motsatta, svagt månbelysta väggen. Men hvad var detta? Den växte i allt större och större dimensioner. I tanke att det möjligen kunde vara något träd utanför som aftecknade sitt mönster här inne, såg han från mot fönstret, men dess små blyinfattade rutor, belamrade med snö, förmådde knappast genomsläppa månens silande strålar i ett dämpadt ljus.

Var det männen champagnen, som verkade och så förvillade hans syn? Åh nej, han hade tålt större kvantum därpå än i afton konsumerat.

För att bli alla imaginära foster kvitt slöt han åter ögonen, men en oemotståndligt hypnotiserande makt tvang honom att öppna och rikta dem mot väggen, igen, och nu vidöppna af häpnad och bestörtning.

Fläcken hade ytterligare bredd ut sig och nådde nu ända ned till golvet i en rörlig, oformlig massa, som dock så småningom ordnade sig i allt mera bestämda och regelbundna konturer, slutligen formande en brun väggens fristående figur, gestalten af en lång och svartklädd munk.

Länge stod han alldeles stilla, men till sist satte han sig i rörelse med trygga och långsamma steg mot sängen.

Vår greve var ingen pultron, men inför denna oförklarliga metamorfos brast hans behärsande vinnesnärvaro, och han kände hur hans blod isades och hur kallsvetten fuktade hans panna. Han hade satt sig upp i en utmanande och afvaktande pose.

Nu stod den mystiska uppenbarelse alldeles invid bädden.

Den stickande blicken ur munkens stora svarta, af en hemsk glöd flammande ögon, förhöjd af det skarpt markerade ansiktets likblå färg, etsade sig in i hans pupiller med stigande intensitet, då detta ansikte sakta men stadigt mer och mer närmade sig hans eget.

Rysande för greven tillbaka, och med den samlade kraft sinenas yttersta spänning pläga

förläna, höjde han handen till ett mörkande slag. Men i samma sekund omslöt hans arm med ett järnhårt grepp af en iskall hand, som prässade honom ned i bädden i ett tillstånd af maktlös förlamning.

Förlorende sansen till sist hörde han halft som i en dvala en graflik stämma tala:

— Stanna, unge man, din tanklösa framfart i tid. Lek ej lättinnigt med lifvets bjudande allvar, vänd om från den väg du beträdd innan den för dig till undergångens yttersta brant...

De ord som därefter följde grumlades bort i ett döende mummel...

När greven om morgonen vaknade, hade redan en sparsam dager skingrat nattens dunkel, men ej de töckliga begreppen i hans tviflande själ.

Han for med handen grubblande öfver pannan. Vore natts upplevelser dröm eller verklighet? Han visste det ej!

Då blottade han med ens sin arm och såg på den ett stort markeradt blåmärke, en hand med tydligt aftryck efter hvarje finger.

Nere i salongen hade gästerna samlats i förbindan på gong-gongens kallelse till frukost. De voro redan fulltaliga så när som på en. Det var greven. Slutligen kom äfven han. Men —

Det var nog han — och ändå icke han. Vål var det yttre det samma, men det väsen, hvilket gifvit det lif och uttryck, var ett annat, som oförtydligt tilldelats något som ej funnits där förut — ett stadigt och tänkande allvar, en fast och bestämd beslutshet och en utpräglad personlig hållning.

Utän att ägna de andra en blick gick han direkt till sin trolofvade och slöt henne varmt och trofast intill sig och hviskade med af upprigtig ånger vibrerande rörelse ett ord i hennes öra: — Förlåt.

Så hade en enda natt danat en karaktär, afgörande och bestämmande för ett helt lif och tvänne människödens gemensamma och bestående lycka.

NÄR DEN FÖRSTA LÄNKEN BRAST.

Af Gustaf E. Helligren.

Jag hade fått höra att han kommit till staden sjuk och utan tillgång, och att han önskat träffa mig. Hvad var naturligare, än att jag genast sökte upp honom.

Adressen var långt ute i stadens utkanter, där passagera ej hade namn och icke upplystes af hvarken gas eller elektriskt ljus, ty det var därute, där de fattiga bo, andligt och lekamtligt fattiga de flesta, fattiga på mynt alla.

Så nådde jag slutligen den lilla stuga, som härbergerade min sjuke vän; det hade behöfts många förfrågningar, och svaren hade kommit ibland missledande, alltid öppna. Ty de fattiga äro misstrogna.

— Hvad jag ville, hvad det var fråga om?

Jag förstod nog! Den fattige vill icke gärna vara olyckans vägsvisare till en broders hydda.

Man kan ju aldrig vara nog försiktig.

Upp i ett litet vindrum, hvilket tillsammans med ett ännu mindre kök utgjorde värdfolket bostad, fann jag min sjuke vän, långt mera sjuk än jag föreställt mig. Febern lyste i ögonen, och det aftårda ansiktet talade tydligt nog.

Alltsammans blef förklarat med ett enda ord: — tuberkulos. Ja, ja, det syntes.

— Det har gått tills nu, sade han, men nu går det inte längre. Du skall sköta dig, sköta dig! det har jag hört öfverallt, men ingen, ingen som gjorde det möjligt för mig. Ingen som gaf en handräckning, tillräcklig för ett par månaders hvila, men goda råd, ja, bevars, nåtals!

Hans röst lät bitter.

— Goda råd! Jag är säker på, att jag har större förutsättningar att gifva goda råd än någon af dem, som slösade sådana på mig. Och det som jag behöfde för att kunna dra nytta af deras frikostighet, det fattades alltid.

— Fattig! Fattig! Lifvets förbannelse och mest för den, som icke alltid varit det.

Jag nickade!

Medan han talade, lät jag mitt minne berättas hans historia.

Den var i stort sett så enkel och vanlig. Ett rikt hem, en god uppföstran, studentexamen och o. tjänsteman, faders död, konkurs och de tusende korpornes flykt.

Jag minde honom, då han ännu var en gosse, och nyantagen kadett vid sjökrigsskolan, nätt och med en frisk ungdoms glada och spänstiga maner, innan en häftig sjukdom stängde denna bana för honom, jag minde honom student och slutligen som ung tjänsteman, alltid samma glada och litet sirliga ledighet i rörelser och konversation — då var han eftersökt i salongerna, var gäst vid middagar och superer, jag tänkte på allt detta och såg mig omkring. Hvar voro nu salongerna, hvar voro de stora festerna, de unga flickornas glada leenden och deras ömma föräldrans vänliga uppmuntran? Ah ja, det fanns nog kvar alltsammans, men icke längre för honom.

Den sjuke fortsatte att tala:

— Du skulle ha hört hur läkaren röt. Hur det kändes! Pengar, pengar! förbannade pengar! — Ack om de visste dessa hårda själar, hur det känns att veta sig bli behandlad efter sin gamla rock allenast. Om de visste!

Men kanske gör jag honom orätt, då jag anklagar honom för hårdhet, (men likvisst kände jag det så), kanske han räknades bland de s. k. kärnkarlar, som sin berömmelse därför att de äro lika mot alla, som det heter så vackert. Jag har själf en gång instämt i det där berömmet; jag vet nu, att det ingen äro försykt.

Ty den fattige, han senterar icke jämlikheten i det fallet, så mycket hellre som han oftast tänker: sådan skulle du icke vara mot den rike —

Han afbröts af en häftig host, attack, och då den var öfverstånden, började jag prata med honom.

Ack, hvarom skall man tala med en sjuk, då döden sitter lyssnande på sängkanten, hvarmed glädja en bitter stackars människa för hvilket det gått olyckligt i lifvet?

Jag vet ej, om jag valde rätt, när jag valde de gamla minnena. Vi hade varit mycket intima, de låt många hemligheter och hade ödmildt mycket gemensamt i förnåder liksom äfven i det nuvarandes skickelse, med den skilnaden likvisst att jag var icke sjuk och därtill kanske mera än han till sina var skuld till — mina bekymmer.

Men jag talte om gamla minnen. Det blef de gångna tiderna i kinematograf — en lång, lång rad af personer och händelser i växlande följd, små situationer som nu, likaväl som för tio femton år sedan, fingro oss att skratta och glädjas och den ena lilla episoden födde minnet af en annan — i oafbruten fart.

Vi sågo för våra inre ögon de olika personernas små karaktärsdrag, vare sig förtjänster eller lyten, vi hörde deras röster, vi stöflade på nytt med ungdoms vänners ogenerade sätt omkring i deras bostäder, konstaterade det ena här, det andra där, vi pratade om allt — och vi repeterade en liten småstad i öfver gamla skvalverkrönika.

Min vän blef helt kryn. I tydlig glömska af det dubbla allvar, som omgaf honom, lefde han om de gångna dagarna, och ögonen, fingro ett allt friskare utseende, hans skratt blef fullrigare och mera klingande, och det uttårda anletet blef allt mera likt sig från fordom.

Hans värdinna, en gammal gumma, som med sin man och ett barn barn bodde i köket, kom in för att se till sin hyresgäst. I högsta förvåning konstaterade hon det förändrade utseendet och var högst förtjust öfver min närvaro, hvilken hon, då jag kom, tydligtvis hade lätit mig förstå var tillämpligen onödig.

— Ja, notarien, den kallade honom alltid notarie sen gamla tider, ja, notarien, nu blir han snart frisk, se, det syns föröfsamt.

Det var riktigt snällt af hvern att komma ut och hälsa på! Här har nu notarien legat en hel vecka alldeles ensam, det kan nog vara godt för en sjuk att få ro, förstås, men nå'n liten omväxling gör nog också godt. Ja, nu skall jag inte stora herrarna, om notarien vill något, så var god och slå i väggen.

Den sjuke fortsatte att tala: — Du skulle ha hört hur läkaren röt. Hur det kändes! Pengar, pengar! förbannade pengar! — Ack om de visste dessa hårda själar, hur det känns att veta sig bli behandlad efter sin gamla rock allenast. Om de visste!

Men kanske gör jag honom orätt, då jag anklagar honom för hårdhet, (men likvisst kände jag det så), kanske han räknades bland de s. k. kärnkarlar, som sin berömmelse därför att de äro lika mot alla, som det heter så vackert. Jag har själf en gång instämt i det där berömmet; jag vet nu, att det ingen äro försykt.

Och gumman gick igen, sedan hon gjort sin lilla välmäde inspektion.

God vet, huru min vän kommit i det förhållandet han var till det gamla fattiga folket. Jag frågade aldrig därom, gumman sade bara: — Han som var så snäll, så snäll! Faktum är att de gamla utan vidare påtogo sig både besvär och trångboddhet för en stackars nödlidande, som behöfde hem och vård, då han icke kunde få sådant någon annanstans i hela vida världen; då ingen af dem, som enligt blodslagarna stodo om honom än om droskhästen, som drog de höga herrarna till och från ämbetsrummen; ty han hade höga herrar i släkten min vän, ja, några voro mycket höga.

Men hvarför tala om sådant.

Jag kom ofta tillbaka till sjukbädden; det tillfälliga uppblåsande af lifslädje, som inträffade vid mitt första besök, var ej långvarigt; sjukdomen tog sitt, och döden höjde lien då och då, men utan att slå till ännu. Någon gång flammade modet och hoppet upp — dagarna blefvo till veckor.

Mest var det jag, som fick sköta konversationen, han var för trött. Men aldrig blef temat utslitet, aldrig miste minnena sin charme, och allt lugnare blef hans sinne. Allt mera sällan tog någon bitterhet sig uttryck, men i stället trängde hägmoterna af barndomsglädjens, ungdomsfröjdens och de första mannaårens mänskliga lycka in i hans själ lugnande och tröstande, och han lefde i härliga drömmar. Det var sant, som han sade, att ingen annan än han själf kunde göra honom några förberärelser.

Ett godt samvete.

I den torftiga lilla vindskammaren såg den döendes öga allt annat än det, som fanns — klockans pickande gick i takt med visorna och sångerna i det förödda barndomshemmet, och i öronen ljödo kära längesedan förgätna röster, som satte hans själ i dallring och höll lifvet vid makt i hans varma, känsliga hjärta.

Och döden, den hemiska brutala döden hade aktning för detta aftårda stoft, som representerat så mycket af godt och ädelt; för denna fina själ, som endast kunde minnas det goda och sköna och alldeles glömdet att hata och förbanna allt och alla i sin olycka och sitt lufs missräkningar, och därför sänktes lien icke till slag, när stunden var inne. Varsamt och mjukt, som gällde det ett kärleksverk, skars den svaga lifstråden af och allbetvingarens tunga vingar skuggade blott bråkdelan af en sekund öfver det bleka ansiktet.

Han, som varit rik och lycklig och blifvit fattig och arm — han var nu åter rik — rik och lycklig.

Ty omsväfvad endast af minnen från människans lyckligaste tid, ungdomstiden och med ett barns bekymmerfria sinne gick han in i Guds evighet, och han var en god människas, hvars svagheter aldrig orsakat andra människor lidande.

Den förste som gick ur den gamla kamratkretsen, den första länken i kedjan, som brast! Hvem blir den nästa?

Imporerade Böcker.

Bland Slafjägare. Roman. 415 sidor, rikt illustr. och inb. mycket elegant klotpärm i flera färger.85c

Den stora egyptiska drömboken af munken Aegydius Lebrecht efter gamla egyptiska, persiska och arabiska handskrifter, jämte förteckning på årets lycko- och olycksdrag. 74 sid.20c

Den hvitklädda kvinnan. Roman af Wilkie Collins. 2 delar. 85c sidor.1.00

Släpp! Ett litet poemlexikon för vykort, innehållande 300 svenska originalverser lämpliga vid alla möjliga tillfällen af Björn Cederberg.15c

Blodoffren af Emile Zola. Stort oktavformat. Inbunden i vackra klotpärmar.25c

Från Kallö fångtorn till Stockholms konungaborg. Berättelser från Gustaf Vasas yngre dagar af Lodbrok. Med teckningar af D. Ljungdahl.50c

Kristian II Tyrann och Jörgen Kock. Historisk novell af Lodbrok. Med teckningar af D. Ljungdahl.40c

Tre amiraler. Berättelser af W.

FRITT SÄNDES

en paket med

30 eleganta Vy-Brefkort

från de skandinaviska länderna och Amerika, samt Jul- och Nyårskort och vår eleganta

FICK-KALENDER

för 1910 med Almanack och Annotationsbok för hvarje dag i året, samt fullständig atlas öfver För. Staterna och den öfriga världen. Allt detta till ett försäljningspris af 85c, sändes fritt till envar, som inom 30 dagar sänder oss 50c för ett års prenumeration på

SVENSK FAMILJ-JOURNAL

som utkommer hvarje månad i stort 16-sidigt format, fint illustrerad, och innehåller större och mindre berättelser, noveller, dikter, biografier, goda råd för hus och hem, anekdoter osv., osv.

För \$1.00 sändes Tidningen ett år samt 30 Vy Brevkort, vår eleganta Fick-Kalender och 15 olika romanböcker, till en försäljningspris af 10c pr. st.

För 50c får Ni således varor för \$1.35 och för \$1.00 får Ni \$3.00 värde. Begagna detta storträde tillbud och sänd snarast möjligt beställning, emedan vårt utplag af Fick-Kalendern är begränsadt.

Som EXTRA PRÄMIE till ofvannstående 2 tillbud erbjudas vi emot en liten extrabetalning en af nedanstående 20 premier, som sändes portofritt mot insändandet af beloppet.

För 25c extra en af följande:

En elegant Burham Safety Razor med 3 blad i en vacker ask.

Egyptiska Zigenare Spåkort. Ett mycket intressant sällskapsspel (36 illustrerade kort) med svensk anvisning och De sju underartaformerna eller den förvånande konst att kunna säga, på hvilket tal en person har tänkt, hans ålder m. m.

Kärlek och brott, en kriminalroman, 149 sidor.

Stjernkrogen, roman af Adolf Struckfuss, 179 sidor.

För 50c extra en af följande:

En 15 karat guld "Fountain Pen" med diamant spets. En "Handy" Atlas of the World, innehållande nya kort af hvarje stat och territorium i de För. Staterna och hvarje land i världen. Format 6x8 tum. 106 sidor.

Ett Stereoskop med 20 olika bilder, landskap, religiösa eller komiska bilder efter eget val.

Mannen af Börd och Kvinnan af Folket, roman af Marie Sophie Schwartz, 350 sidor.

Arbetet adlar Mannen, af samma författarinna, 621 sid. Författarinna skildrar här på ett glänsande sätt de olika karaktärerna t. ex. den förmögna svensk-amerikanska med sitt upphöjda idealistiska tänkesätt och brinnande hat till adelns högfärd och ärfda ideer, den gamla öfvermodiga och hänsynslösa grevinnan, den unge greven, som så småningom lär sig att vida mer respektera den meniska, som här i lifvet genom egen kraft och heder skapar sig en framtid och hederligt namn, än den som får det i arf, den rätfärdige, industriella och energiske Jacobo Lange m. fl.

För 75c extra en af följande:

Ett extra fint Stereoskop med 25 fina bilder, landskap, religiösa eller komiska efter eget val.

Egoismen, roman af Herman Bjursten, 2 delar, 836 sid. Ordbok. — Engelsk-Svensk och Svensk-Engelsk. Med fullständig uttalsbeteckning, tillsammans med utförliga underrättelser rörande brefskrifning, med formulär på svenska och engelska, utgifven af Fred Lönnekvist, Ph. D. Rikt illustrerad, 342 stora kvartsidor. Elegant inb.

Hr. Pettersons Huspredikningar, Patron Johnsb. Me moersamt Skizzer af Sigurd. 3 böcker i en bok. 374 sidor. Elegant inbunden.

För \$1.00 extra en af följande:

En extra fin 14karat guld "Fountain Pen" med diamant spets och "Safety Clip".

Menniskan, dess ursprung, dess lif och dess bestämmelse, sett från en naturhistorisk ståndpunkt, af Dr. N. Lilja. Genomsedd och omarbetad af Ingenjör Karl af Geijerstam. Med många hundra illustrationer. Inbunden i extra fint clothband, silkeimitation, marmor-snitt.

Förenta Staternas Historia. Ny och fullständig. Från de första upptäckterna till nuvarande tid. Rikt illustrerad, tryckt på fint, glatt papper i oktavformat, nästan 500 sidor, fint inbunden i cloth.

Vår nya Besittningar. En skildring, beskrifvande och historisk, af de tropiska öar som tillkommit Förenta Staterna. Rikt illustrerad med fotografier från alla länder, som afhandlas i volymen, 681 sidor. Elegant inbunden i cloth.

Bunyan, John. Kristens och Kristinas Resa genom världen till den saliga evigheten, framställd såsom sedd i en dröm. Med öfver 100 illustrationer. 348 stora kvartsidor. Elegant inb. i extra fint cloth.

För \$2.50 extra sändes följande:

Sveriges Historia. Från äldsta tid till våra dagar. (Godtöps-upplaga). I—IV delen. Innehållande 2800 sidor med mer än 2200 illustrationer. Inbunden i 3 vackra band.

Alla ofvannstående premier sändas portofritt pr post, med undantag af Sveriges Historia som endast kan sändas pr express, då den väger 6 lbs, uppgif därför närmaste expressoffice.

Profnummer af ofvannämnda tidning sändes fritt på begäran. Beloppet kan sändas i Money Order eller frimärken. Till Canada och Europa beräknas 12 cents mera för tidningen. Enhvar som sändes oss 10 namn och adresser på landsmän erhåller tidningen fritt i 3 månader.

C. RASMUSSEN PUB. CO.,

720-722-724 So. 4th St., MINNEAPOLIS, MINN.

H. G. Kingston. Med illustrationer, 336 sidor. 1904. Kartonerad.75c

Det flaggar i staden och hamnen. Roman af Björnsterne Björnson. Inbunden i fint klothband.25c

Europas suveräna furstehus med genealogiska notiser af kam